

mata olemise pärast, maenitses mind ähwardates, et mulle eneselle ükskord midagi niisugust juhtuda võiks, mis mulle paremat õpetust annaks. Mõni aeg pärast seda magasin ma sängis, seal kuulus lähin minu kõrva, kui pääks kedagi salamahhti woodi ligidalle tulla. Silmapilgul tuli mul meele: se ei võdi kedagi muud olla, kui sesama mees, kes mulle viimati ähwardas, et ma pidin kartma hakama. Mina valmistasin ennast selle vastu, hirmutajale näidata, et ma ennast ni kergel kombel ehmatada ei lase. Ühehorraga kukus seinapoolt sängi küllest otse: kui üks raske kot minu peale, ja võtis üks käsi, mis külm kui jää purikas oli, minu käest kinni. Siin ei ole enam nalja, mõtlesin mina; esiteks peame katsuma, kas lugu tõsi, wai unenägu on? Mina tõusin istukile woodiase, kiskusin silmad laiaki ja waatasin ümber. Tuba oli eleda kuu-paiste läbi walge kui pääwal, woodi seisis seina ligi, et linnu põega seina ja woodi wahete ei mahtund, ega olnud ei sängis ega põrandal midagi wõderast näha; ja ita weel tundsin rasket koormat enese peal rudjumas, ja külm käsi pigistas minu kät kinnipidades. Wiimaks peasin ma une paelust ja nägin, kus nägemata tont asjet pidas: se oli minu parem käsi, mis pahemast käest kinni oli wõtnud. Parema käsi oli magades teki peale, pahema teki alla juhtunud, aga külm talwe õõ oli toa jahutanud ja teki peal seiswa käe palju külmemaks teinud kui teki aluse teise käe. See ja

külma tundmine oli tõsine, kõik muu ast unenägu olnud, nõnda kui teised unenäud. Aga sest oleks kena tondi ehk kodukäija jut wõinud tõusta, kui mina hirmuga pää teki alla oleksin pistnud ja silmad kinni wautanud.»

Siin woiksime sada nisugusi jutusi üles kirjutada, kus kõik nõnda sündis, et kuski kodukäija ega tondi abi tarwis ei läinud. Kes seda kindlast meeles peab et kõigetargem ja armulisem Jumal nii halpi asju maa peal ei wõi lasta sündida, kui suurem hull loritud wiirastused on, ja kes lohe julgelt waatama läheb: se ei sa ial tonti ega kodukäijat näha, niisama wahete kui nende kolinad kuulma. — Enese juhtumisest wõin lugejale weel tähtsese lisaks panna.

Noorel põlwele elasin mina Tallinnas ühes suurel majas, kus enam tubast kui inimest sees oli. Minu weike korteri kõrwas seisid kaks suurt tuba enamist kõige aasta tähjad. Paar trepi kõrgemal suri üks wana preili, ja et trep wäga kitsas oli, sellepärast kanti surnu kirjutata trepist alla, pandi siis puufärki ja wõfets senna tähja tupa seisma, mis minu toa kõrwas oli. Õhtul lukutasin ma ukse kinni ja heitsin magama. Et rotid igal ööl tähjas toas kolistasid, oli mulle tutaw asi, aga ei tea kust se tuli, et nende kolistamine nüüd ühehorraga minu meelest koledaks läks. Mina ei kartnud, enda teades, kül surnut, siiski ei wõinud ma magama uinuda; kõrwad olid palju ärksamad kui muidu. Kolin ei wõinud rotidest